

Oceans i illes

Quan el teu ordinador personal lleugeríssim s'espantia, t'adones tant de la teua fragilitat com de la incertesa de tot: fabricar un article esdevé un episodi menor de la *Ilíada*. El vell ordinador polsós d'altres viatges ja no et serveix ni gota ni mica. Has d'acudir a la biblioteca local que als capvespres de *pipermint* és plena de persones que van a cercar films o llibres. Retornes llavors a l'escriptura manual, terroríficament silenciosa. Tanmateix t'adones del traç de la teua mà, quasi diàries del soroll del bolígraf sobre el paper... Només t'adones de la fressa dels cotxes, del toc de campanes, d'un cert silenci que et duu cap a temps prehistòrics com una mena de submersió als oceans de silenci de la meditació cercant peixos abissals, de mides sense proporció. Els ulls cecs; les antenes superdesenvolupades. Són peixos que David Lynch troba en les seues hores insòlites de meditació. Per al director de cinema nord-americà, els peixos abissals es troben al fons d'aquest oceà de la consciència que perse-

EL LLENGUATGE ÉS PLE DE FALSEDATS, DE TRAMPES, DE VIRUS, D'INSUFICIÈNCIES

gueix en cada meditació. Afirmar que els peixos superficials són petits: Els grossos són avall en l'oceà de la consciència –un espai comú a la humanitat–. Per a Lynch la me-

ditació és no solament una forma de consol i ordre intern sinó una recerca d'idees i d'imatges per als seus films.

Quan el teu ordinador personal s'espantia –posem que la pantalla s'hagi trencat– t'adones que ja has oblidat els plec de folis escrits, dels bolígrafs i les plomes o els retoladors de colors: vermells, verds, carabassa... A la closca d'una nou hi cap tot l'univers. Revisitant una illa deserta –quina fantasia més emboirada de llum!– veus dos actors que parlen damunt de l'oceà de què Lynch n'escorcolla les fondàries. A l'escenari hi plou sobre un piano negre. Al ras, a la intempèrie. El Caliban de *L'empestat* esdevé Ivan; Ariel, Gabriel. Jordi Oriol declama el seu text: actor i autor al bell teatre Bartrina de Reus. Un home que parla sense treva i no para de dir que el llenguatge és ple de falsejats, de trampes, de virus, d'insuficiències. L'obra deu ser un bon indicador de la temperatura de la nostra vida pública: xerrem sense parar maleint un llenguatge estret i tòpic que no sabem fer nostre, que no sabem amarorsir. Que se'ns esmuny. Una bella nota costumista per a un article d'un escriptor que té l'ordinador espantat.